

Een dankbare herinnering aan

Francisca Verbruggen-van der Sloot

sedert 4 november 1990 weduwe van

Adrianus Verbruggen

Geboren te Boxtel op 6 juni 1913 en aldaar
overleden op 20 november 2000.

Na de uitvaartdienst die gehouden werd op vrijdag
24 november in de parochiekerk van Sint Willibrordus
te Esch hebben wij moeder en oma te ruste gelegd bij
vader en opa en onze Piet op de parochiebegraafplaats
aldaar.

„'t Is goed zo”

Dit was altijd het antwoord van ons moeder. Vooral
wanneer er iets voor haar werd gedaan, dan was dit een
antwoord van tevredenheid. Tevreden, eerlijk en oprecht, dit
zijn woorden die typerend zijn voor ons moeder. Zij ging
helemaal op in haar gezin en stond altijd voor iedereen klaar.
Hun huis was de zoete inval, iedereen was welkom.

Samen met ons vader genoot zij van het leven. Vooral
samen walsen, daarvoor gingen ze overal heen. Samen
met vader heeft ze ook het grote verdriet van het verlies
van onze Piet doorstaan. Na diverse verhuizingen hebben
ze hun laatste jaren samen in Esch doorgebracht. Op de
Anthoniusweg mochten zij samen met de hele familie nog
hun 50-jarig huwelijk vieren.

Na het overlijden van ons vader kwam ook de tegenslag
van het overlijden van Sjan. Vanuit Esch verhuisde ze
toen naar Emmaus in Boxtel. Dan was ze dicht bij haar
familie en niet meer zo alleen. Ze heeft daar een tevreden
tijd gehad.

Moeilijk was het om te aanvaarden dat ze het allemaal
niet meer zo goed wist. Het hoefde van haar allemaal niet
meer zo. Ze wilde graag naar ons vader en onze Piet toe.
De laatste jaren heeft ze tijden van ernstige ziekte gekend,
maar toch kwam ze hier steeds weer doorheen. Nu was
het zover dat ze echt niet meer kon, toch heeft niemand
haar horen klagen. Tot het laatst toe heeft ze zich moedig
en dapper gedragen. Eindelijk heeft ze nu de rust
gevonden, die ze al lang wou. Het is goed zo.

Ons moeder zou zeggen „Doe ze de groeten thuis”.

Bedankt moeder en oma.

Hartelijk bedankt voor uw belangstelling en medeleven.

Kinderen en kleinkinderen